

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Навчально-науковий інститут бізнесу, економіки та менеджменту
імені Олега Балацького
Кафедра управління

Шифр _____

Наказ ректора про
затвердження теми

„До захисту допускається”
завідувачка кафедри
_____ Г.О.Швіндіна

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА БАКАЛАВРА
на тему: «Підвищення ефективності взаємодії між органами державної влади з
урахуванням міжнародного досвіду (на прикладі Кролевецької міської ради)»
за спеціальності 281 «Публічне управління та адміністрування»

Здобувач вищої освіти

гр. ПУ-71
Самохвал Катерина Василівна

Подається на здобуття освітнього ступеня бакалавр.

Кваліфікаційна робота бакалавра містить результати власних досліджень. Використання ідей, результатів і текстів інших авторів мають посилання на відповідне джерело Самохвал Катерина Василівна.

Науковий керівник

кандидат економічних наук,
доцент кафедри управління,
Мирошниченко Юлія Олександрівна

АНОТАЦІЯ

У кваліфікаційній роботі бакалавра досліджено практично та теоретично основи підвищення ефективності взаємодії між органами державної влади за рахунок міжнародного досвіду.

У дослідженні були застосовані статистичні методи, економічний та порівняльний аналіз даних, що дали змогу виявити основні недоліки та проблемні зони в реалізації поліпшення ефективності взаємодії між державними органами на прикладі фінансового управління Кролевецької міської ради.

В результаті роботи були розроблені пропозиції покращення взаємодії між місцевим самоврядуванням, райдержадміністрацією та виконавчою владою з урахуванням європейського досвіду.

Висунуто список рекомендацій та практичних заходів для модернізації системи делегування повноважень на законодавчому рівні, щоб покращити взаємодії між державними органами із залученням міжнародного досвіду.

РЕФЕРАТ

Структура та обсяг кваліфікаційної роботи бакалавра. Робота складається із вступу, трьох розділів, висновків, списку використаних джерел, що містить 36 найменувань. Загальний обсяг бакалаврської роботи становить 43 стор., у тому числі 6 таблиць, 9 рисунків, список використаних джерел 5 сторінок.

Мета роботи. Є розвиток теоретичних та методичних положень щодо покращення взаємодії органів державної влади між собою на прикладі європейського досвіду.

Конкретно до поставленої мети були виявлені такі *задачі*:

- розкрито теоретичної основи щодо функціонування державної влади та досліджено залежності взаємодії органів державної влади від моделі системи місцевого самоврядування;
- опанування законодавчої бази державного сектору та аналіз основних проблем системи територіальної організації державної влади в Україні;
- розроблення пропозицій щодо вдосконалення підвищення ефективності взаємодії між -органами державної влади з урахуванням міжнародного досвіду.

Об'єктом дослідження є процес взаємодії між органами державної влади.

Предмет дослідження дослідження науково-методичні засади та організаційно-економічний інструментарій взаємодії між органами державної влади.

Методи дослідження. Теоретичною основою дослідження стали наукові праці відомих вітчизняних та зарубіжних вчених та чиновників. Публікації, наукові праці, наукові концепції та циклічні публікації вітчизняних й українських вчених із питань менеджменту та утворення механізмів поліпшення взаємодії між державними органами.

У дослідженні були застосовані евристичні та статистичні методи, економічний та порівняльний аналіз даних.

Ключові слова: ПУБЛІЧНА СЛУЖБА, МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ, РЕГІОНАЛЬНЕ УПРАВЛІННЯ, МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД, СТАТИСТИЧНИЙ МЕТОД, ЕКОНОМІЧНИЙ ТА ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ ДАНИХ.

ЗМІСТ

ВСТУП	6
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ З УРАХУВАННЯМ ЕФЕКТИВНОСТІ ВЗАЄМОДІЇ ЇЇ ОРГАНІВ	8
1.1 Теоретична основа дослідження із питань функціонування державного органу.....	8
1.2 Залежність взаємодії органів державної влади від моделі системи місцевого самоврядування та законодавча база органів державної влади.....	12
1.3 Основні проблеми системи територіальної організації державної влади в Україні.....	14
РОЗДІЛ 2. ДОСВІД ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОМПЕТЕНЦІЇ МІЖ МІСЦЕВИМИ ОРГАНАМИ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ ТА МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ДЕРЖАВ-ЧЛЕНІВ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ	18
2.1 Міжнародний досвід реформування ефективності взаємодії між органами державної влади у II половині XX – початку XXI століття.....	18
2.2 Досвід розв’язання проблем взаємодії місцевих державних адміністрацій та органів місцевого самоврядування у країнах – членах Європейського Союзу.....	20
2.3 Порівняльний зв’язок міжнародного досвіду та українських стандартів взаємодії між органами державної влади.....	25
РОЗДІЛ 3. ШЛЯХИ ПОКРАЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ВЗАЄМОДІЇ МІЖ ОРГАНАМИ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ З УРАХУВАННЯМ МІЖНАРОДНОГО ДОСВІДУ (НА ПРИКЛАДІ КРОЛЕВЕЦЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ)	28
3.1 Аналіз доходів та видатків Кролевецької міської ради.....	28
3.2 Проблематика взаємодії між органами державної влади фінансового управління Кролевецької міської ради з урахуванням міжнародного досвіду.....	31
3.3 Пропозиції удосконалення діяльності фінансового управління Кролевецької міської ради з урахуванням міжнародного досвіду.....	36
ВИСНОВКИ	40
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	43

ВСТУП

Тема моєї роботи: «Підвищення ефективності взаємодії між органами державної влади з урахуванням міжнародного досвіду». У самій назві роботи, я хочу виділити слово «взаємодія», це обмін або співробітництво між місцевим самоврядуванням, райдержадміністрацією та виконавчою владою на рівень вище, що закріплено законодавчою базою.

Актуальність теми. Полягає в підвищенні ефективності взаємодії між органами державної влади, формування взаємовигідних та збалансованих повноважень між владою, розділення рівних прав та обов'язків між місцевим самоврядуванням та райдержадміністрацією, оновлення й закріплення законодавчої системи, покращення якості роботи на державній службі, модернізація старої системи делегування повноважень та оптимізація покращення взаємодії між органами державної влади з урахуванням європейського досвіду.

Метою дослідження є розвиток теоретичних та методичних положень щодо покращення взаємодії органів державної влади між собою на прикладі європейського досвіду.

Основні завдання кваліфікаційної роботи є: опрацювання теоретичної основи щодо функціонування державної влади; дослідження залежності взаємодії органів державної влади від моделі системи місцевого самоврядування; вивчення законодавчої бази державного сектору; аналіз основних проблем системи територіальної організації державної влади в Україні; оцінка міжнародного досвіду в ефективності роботи органів влади і розв'язання проблем взаємодії між органами державної влади та розроблення пропозицій щодо вдосконалення управління та підвищення ефективності взаємодії між органами державної влади.

Об'єктом дослідження є процес взаємодії між органами державної влади.

Предмет дослідження дослідження науково-методичні засади та організаційно-економічний інструментарій взаємодії між органами державної влади.

Теоретичною основою дослідження стали наукові праці відомих вітчизняних та зарубіжних вчених та чиновників. Публікації, наукові праці, наукові концепції та циклічні публікації вітчизняних й українських вчених із питань менеджменту та утворення механізмів поліпшення взаємодії між державними органами послужили методологічною основою для дослідження. В даному дослідженні вжито законодавчі та нормативні акти України.

Інформаційну основу роботи становить: економічні джерела і циклічні видання, аналітичні дані з різних напрямків діяльності державної служби, ресурси органів державної статистики України, проекти розвитку державної служби, рішення органів державної влади та місцевого самоврядування стосовно взаємодії органів влади. У дослідженні були застосовані евристичні та статистичні методи, економічній та порівняльний аналіз даних, підсумовування експертних оцінок.

Практична значущість в роботі зосереджена на практичних рекомендаціях в реалізації діяльності підвищені ефективності взаємодії між органами державної влади в Кролевецькій ТГ та пропозиціях поліпшення співробітництва, делегування та розподілу повноважень на європейському прикладі.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ З УРАХУВАННЯМ ЕФЕКТИВНОСТІ ВЗАЄМОДІЇ ЇЇ ОРГАНІВ

1.1 Теоретична основа дослідження із питань функціонування державного органу

Державна влада України утворюється з двох компонентів: місцевої публічної влади та державної влади. Місцеве самоврядування – є різновидом публічної влади, яке працює в адміністративно-територіальних кордонах. Місцеве самоврядування базується на місцевому самоврядуванні [4].

Автономія - одне з ключових понять, що розкриває суть інституту місцевого самоврядування. Місцева влада розуміється як самостійний елемент державної (публічної) системи, що має чітко визначену сферу компетенції в законодавстві, а також чітко визначені права, обов'язки та відповідальність. Автономія місцевої влади включає: знизу догори, через прямі вибори територіальної громади; незалежність населення у межах їх компетенції на різних рівнях місцевого самоврядування, а також самоорганізованих органів населення та громадського самоврядування, що мають повноваження та засоби їх реалізації; наявність комунальної землі, тобто власності жителів (громадян) місцевої парафії у парафії.

Підходи, що держава розробляє для економічного розвитку територій, заснованні на принципах:

- Субсидіарність – органи нижчого рівня делегують повноваження або функції вищому рівню, у разі самостійного не виконання;
- Партнерство – взаємодія між регіонами, виконачою державною владою, людьми;
- Фінансова автономія - право власності, необхідне для здійснення певних повноважень щодо фінансових ресурсів.

Місцеве самоврядування повинно виконувати два основні соціальні завдання: право населенню залучатись в управління місцевими питаннями та створити ефективне місцеве самоврядування, яке може задовольнити життєво важливі потреби людей та інтереси розвитку. У світовій практиці моделі місцевого самоврядування відрізняються тим, що рівень територіального управління може вільно приймати рішення щодо центральної влади та є незалежним.

Місцеві державні адміністрації - у рамках своїх повноважень він здійснює виконавчу владу на території компетентної адміністративно-територіальної одиниці країни, а також повноваження, які йому делегує компетентна рада. Якщо органи місцевого самоврядування в першу чергу вирішують питання, що відповідають інтересам членів місцевого самоврядування, то місцеве самоврядування - місцеві справи, що становлять суспільний інтерес. Вони є своєрідними державними «агентами» на місцевому рівні та підпорядковуються вищому рівню органів виконавчої влади [4].

Взаємодія органів державної влади включає в себе : децентралізацію та деконцентрацію. Деконцентрація обґрунтовується, як система делегування прав у прийнятті рішень суб'єктам місцевого центрального органу. Розрізняють вертикальну та горизонтальну деконцентрації. У першому випадку всі повноваження щодо представництва інтересів місцевого центрального уряду належать одному державному підрозділу (тому децентралізація в центрі іноді супроводжується концентрацією місцевої влади), у другому декілька "повноважень". Завдання центрів за галузевими принципами. "

Децентралізація - це передача повноважень щодо прийняття рішень місцевому самоврядування, щоб самостійно приймати рішення в реалізації державних послуг громадянам та фінансування цього процесу. В соціально-політичних аспектах обґрунтовується скороченням вищого керівництва, прогрес незалежності(регіональної та місцевої влади).

Таблиця 1.1 - Динамічні компоненти децентралізації

Компоненти децентралізації	Опис діяльності компонентів
1. Організаційно-правова основа місцевого самоврядування.	Обов'язки та повноваження місцевого самоврядування, питання місцевого значення, межі автономії, що визначаються наявністю та обсягом їх фінансово-економічної бази.
2. Повноваження місцевих органів.	Вони приймають власні рішення або є органами, які виконують волю центральної влади.
3. Повноваження місцевої влади.	Цілісне утримання місцевої громади в умовах незалежності або лише офіційного забезпечення необхідного мінімуму.
4. Метод визначення повноважень або регулювання державою владою.	Це може бути позитивним, якщо місцеві органи влади діють у межах своїх повноважень, або негативними, якщо місцеві органи влади можуть вживати дій, які не заборонені законом і не несуть відповідальність інших органів влади; який визначає сфери відповідальності місцевих адміністрацій, центрального уряду або самих місцевих громад.
5. Роль позасудових державних органів у визначенні відповідальності.	Значущі, тобто місцева влада зацікавлена або незначна [4,36].

Термін «адміністративно-територіальний поділ» означає поділ національної території на систему адміністративних одиниць, згідно з якою формується вертикальна структура органів влади та управління, а також цілеспрямовані процеси централізації або децентралізації. (рис.1.1)[12].

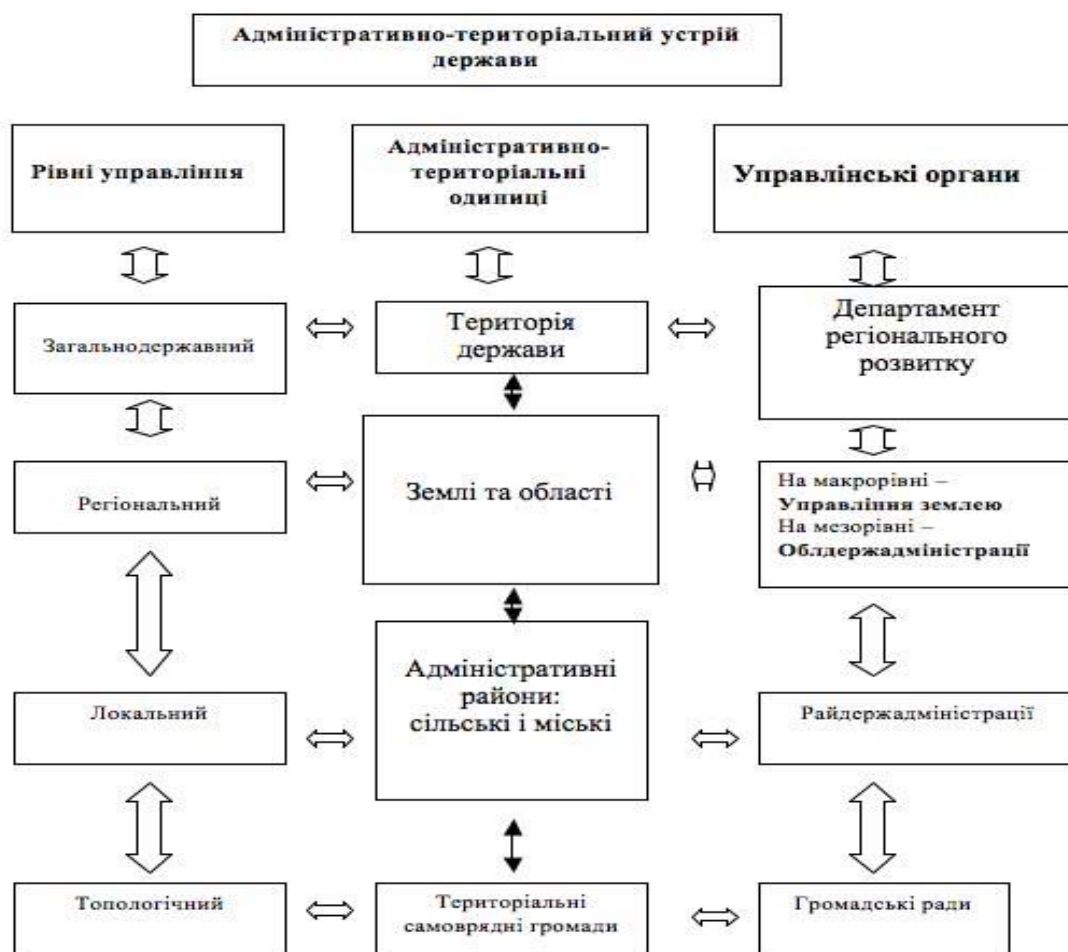

Рисунок 1.1 – Адміністративно-територіальний устрій держави[33]

Вертикальна структура адміністративно-територіального устрою складається з таких рівнів адміністративно-територіальних компонентів: регіональної (адміністративно-територіальні складові, а саме поділена національна територія); субрегіональні (частина регіонів); місцеві - органи останнього рівня, що підпорядковуються місцевому самоврядуванню[12].

1.2 Залежність взаємодії органів державної влади від моделі системи місцевого самоврядування та законодавча база органів державної влади

Взаємодія державних органів влади та місцевого самоврядування відштовхується від моделі місцевого самоврядування, розробленої в тій чи іншій країні [17].

Таблиця 1.2 - Моделі системи місцевого самоврядування

Найменування моделі си-ми місцевого самоврядування		
Англо-саксонська система	Континентально-європейська модель	Північноєвропейська модель
Характеристика моделі си-ми місцевого самоврядування		
Місцевого самоврядування немає, але адміністративний контроль за діяльністю місцевого самоврядування здійснюється центральними органами влади (Бельгія, Данія та ВБ).	Місцеве самоврядування та місцеве самоврядування співіснують на субрегіональному та регіональному рівнях, але уряди мають прямий чи опосередкований вплив на місцеве самоврядування.	З огляду на послаблення або відсутність місцевого самоврядування на регіональному рівні, більшість функцій виконуються у державних адміністраціях. На рівні громади – розвинуте самоврядування(Фінл.))[17,34].

Для того щоб мати можливість ефективно здійснювати свої повноваження, органи державної влади має бути в наявності власний бюджет. Делегування конкретних повноважень органам влади повинна супроводжуватися передачею належних бюджетних ресурсів.

Територіальні громади та держава, мають нормалізувати міжбюджетні відносини(це однаково з двох сторін налагоджувати фінансові відносини між органами влади на всіх рівнях, які мають власний бюджет). Але державою та відповідними муніципалітетами існують прямі міжбюджетні відносини [18].

Основні принципи взаємодії місцевих органів влади викладені в українському законі «Про місцеве самоврядування в Україні» та «Про місцеві державні адміністрації» [26,27].

Відповідно до Конституції України місцевий рівень влади - місцеві державні адміністрації є місцевими органами виконачої державної влади, а місцевих органів влади є місцеве самоврядування[13].

Вони відрізняються своїми обов'язками і, перш за все, своїми функціями та повноваженнями від системи місцевого самоврядування. Здійснення повноважень та функцій двох муніципалітетів на практиці викликає суперечливі питання щодо розмежування їх меж. Завдань та компетенції та можливостей вирішення їх юридичні суперечки. .

Слід зазначити, що в системі місцевого самоврядування існує поєднання держав та повноважень самоврядування, суспільних інтересів та держави. В Конституції України наголошується, що люди здійснюють владу безпосередньо через державні та місцеві органи влади. Місцеві ради виступають незалежними органами можуть створити свої органи, що виконуть у своїй компетенції повноваження [13].

Однак, щоб не було непотрібних конфліктів, які часто виникають при здійсненні непотрібних повноважень, закон передбачає першість ради як представницького органу, який втілює інтереси всієї територіальної громади [17].

1.3 Основні проблеми системи територіальної організації державної влади в Україні

Однак проблеми розподілу влади та взаємодії між органами державної влади в системі місцевого самоврядування існують з 1992 р. На той час

місцеві ради були приватизовані, створивши дві системи управління: управління та місцевого самоврядування.

В системі організації територіальної влади є недоліки, а саме: політико-правові, інституційні та фінансово-економічні.

1. Політико-правові з урахуванням нормативно-правового регулювання взаємодії місцевого самоврядування та виконавчою місцевою владою.

- є певні викривлення в роботі системі регіонально та місцевого самоврядування в Україні [7].

- неефективність принципів системи місцевих органів влади щодо призначення їм певної влади. Зокрема, через різницю в чисельності населення та розмір муніципальних бюджетів неможливо скласти єдиний перелік повноважень.

- нечіткість в розподілу в компетенціях між районними та обласними радами, між районними та обласними державними адміністраціями та між місцевими радами.

- недосконалість системи на рівні села, агломерації та міста, особливо у функціонуванні автономних органів. Відповідно до статті 35 українського Закону «Про місцеві державні адміністрації», контроль за їх діяльністю, який офіційно здійснюється регіональними державними адміністраціями, поширюється переважно на повноваження, покладені на муніципальні ради[26,27] .

2. Законодавчі недоліки взаємодії місцевих державних адміністрацій та місцевих рад, на основі недосконалої системи делегованих повноважень.

Недосконалість законодавчої бази в процесі делегування повноважень визначеними механізмами, які дозволяли б місцевим радам відмовляти у здійсненні делегованих повноважень, особливо у разі відсутності належних ресурсів.

Заклад суперечить передачі повноважень муніципальними та регіональними радами відповідальним державним адміністраціям відповідно до стандартів Європейської хартії місцевого самоврядування. Наприклад,

стаття 44 українського Закону «Про місцеві державні адміністрації» передбачає, що районні та обласні ради делегують повноваження з питань транспорту, будівництва та розвитку охорони здоров'я компетентним органам [27].

Несправна системи перешкод і рівновага стосовно взаємодії між місцевими державними адміністраціями та муніципальними радами. Вона слугувала інструментом контролю за виконанням делегованих повноважень[26,27].

3. Атрибут фінансово-економічної підтримки місцевої влади в Україні. Питання фінансової та матеріальної підтримки місцевих громад поділяються на економічні й адміністративні.

Адміністративні недоліки ґрунтуються на індивідуальності та фінансової автономності місцевих та регіональних органів влади у процесі підготовки бюджету, також бюджетного розподілу коштів. Економічний - матеріально-фінансової бази для наповнення місцевих бюджетів. Функції підготовки та управління місцевими бюджетами в Україні належать місцевим органам виконавчої влади.

Оскільки виконавчі функції рад на районному та обласному рівнях виконують відповідні державні адміністрації, залежність автономних органів районного та регіонального рівнів від органів державної влади щодо визначення матеріально-фінансової бази їх діяльності очевидна.

В результаті ініціативи щодо розробки обласного та районного бюджетів для відповідних державних адміністрацій районні та районні ради залежать від управлінських рішень зверху. Періодично доходить до особистісних домовленостей у сфері податкової політики[7].

Економічні недоліки - забезпеченням фінансовими та матеріальними ресурсами для забезпечення місцевого самоврядування(податкові засади для перебудови місцевих бюджетів; розмір доходів бюджету; повноважень компетентного рівня місцевого самоврядування; метод розрахунку розміру державних трансфертів [9,5,23].

Врегулювання прямих міжбюджетних відносин між державними органами влади продовжує залишатись актуальною проблемою, яка суттєво підвищить ступінь автономії місцевого самоврядування (рис. 1.2).

Рисунок 1.2 – Процес міжбюджетних відносин[18]

Сворення прямих міжбюджетних відносин не дасть ефективного результату в підвищенні соціально-економічного рівня життя громади. Збільшення кількості місцевих органів влади призвело до збільшення кількості посадовців та витрат на їх утримання [16,18].

РОЗДІЛ 2. ДОСВІД ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗПОДІЛУ КОМПЕТЕНЦІЇ МІЖ МІСЦЕВИМИ ОРГАНМИ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ ТА МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ДЕРЖАВ-ЧЛЕНІВ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

2.1 Міжнародний досвід реформування ефективності взаємодії між органами державної влади у II половині XX – початку XXI століття

Міжнародні реформи в галузі ефективності взаємодії між органами державної, застосовані в процесах децентралізації та деконцентрації, а саме:

- збільшення державних функцій у наданні соціальних послуг для населення та соціально-економічного прогресу. Це призвело до непродуктивності центральних органів влади. Найяскравішим прикладом є процес децентралізації у Франції.

- європейські інтеграційні процеси, які також включали створення законодавства на основі принципу субсидіарності (наприклад, Європейська хартія місцевого самоврядування 1985 р.).

- переверот авторитарного режиму до демократичної системи управління. Децентралізація розглядалася як гарантія проти повернення до авторитаризму.

Зокрема, були розширені повноваження та компетенція регіонів та муніципалітетів (Італія, Іспанія і Португалія). Прикладом є федералізація Австрійської Республіки, яка була відновлена в 1955 році[2,35].

Характеристика реформ у постсоціалістичних країнах.

Натомість найважливіші реформи були нав'язані новими членами ЄС, які відійшли від радянської системи. Майже усім не вистачало чіткого розділення на конституційному рівні між виконавчими органами державної

влади та місцевими органами законодавчо установлених частин(рис. 2.1).

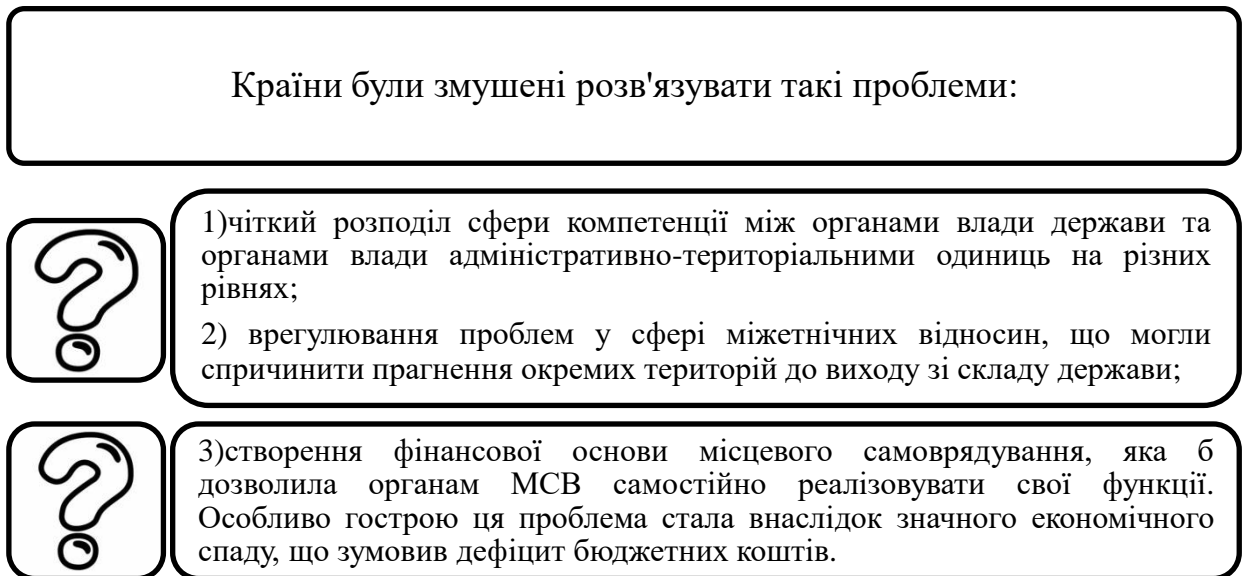

Рисунок 2.1 – Реформування країн вихідців від радянської системи[35]

Розроблення фінансової програми для місцевого самоврядування в постсоціалістичній Європі була відповідність з обсягом ВВП, який залежав від наповненості місцевих та державних бюджетів [35,22].

Завдяки цим економічним чинникам, у постсоціалістичних державах існували тенденції до обмеження місцевого самоврядування та посилення централізації державного управління, особливо на регіональному рівні.

Місцеве самоврядування було запроваджено в Угорщині на регіональному рівні лише відразу після трансформації політичної системи, але була характерність обмеженості[20]. В країнах: Болгарії, Литві та Естонії відмінено регіональне самоврядування, Польща - роль представницьких органів на регіональному рівні майже мінімізовані до дорадчих[8].

Приклад Чехії демонструє, що адміністративно-територіальний поділ на регіональному рівні - відмінили, а відповідальності поділена між виконавчою владою та муніципалітетами. У Словаччині централізоване управління(головні функції підлаштовані під відповідальність державної виконавчої влади)[11].

Натомість у цей період муніципальне самоврядування активно розвивалося на місцевому рівні, тобто Законодавство кількох постсоціалістичних країн на початку 90-х років передбачало неоднозначне тлумачення поділу влади, що часто обмежувало ефективність антикризового управління. Наприклад, у Польщі наслідки повені 1997 року були більш серйозними саме через невідповідність законодавства державним функціям, особливо у сфері дорожнього будівництва [8].

Лише наприкінці минулого століття регіон почав оптимізувати розподіл влади із західноєвропейськими державними моделями [11].

2.2 Досвід розв'язання проблем взаємодії місцевих державних адміністрацій та органів місцевого самоврядування у країнах – членах Європейського Союзу

Недоліки відносин між державними адміністраціями та місцевими органами влади вирішуються в країнах-членах ЄС наступним чином.

Подвійний статус державних адміністрацій. Законодавство європейських країн – розділення повноважень виконавчої державної влади з місцевим самоврядуванням. Адміністрації місцеві мають компетенцію головним чином у питаннях, які підпадають під компетенцію держави[25].

Вони підпорядковуються головному виконавчій органу або міністерствам. Наприкладі Франції все навпаки, поєднання функцій між органами влади можливе, але має деякі особливості(представник центральної влади, мерія відповідає за нотаріальні та бухгалтерські завдання, але центральний уряд не впливає на механізми управління персоналом в мерії(конфлікти, як правило, виключно)[28].

В Угорщині на місцевому (муніципальному) рівні уряд може також призначити головою адміністрації мера місцевого самоврядування[29].

Керівниками районів (ландратів) у 3 федеральних штатах є як органи місцевого самоврядування, що представляють місцеві органи влади на місцевому рівні, так і представницькі урядові органи.

Недоліки в делегованні повноважень. Повноваження, зазвичай, делегуються від державних адміністрацій до представницького органа (між органами місцевого самоврядування). Практичний досвід маю країни: Естонія, Федеративна Республіка Німеччина, Литва та Чехія в переданні повноважень від державного адміністративного органу до органів місцевого самоврядування[21].

Держави-членів Європейського Союзу передбачають, що держави обмежують сферу адміністративного контролю (зокрема, обмежують законність та бажаність контролю в рамках делегованих повноважень) і не втручаються безпосередньо у прийняття рішень цими органами, і використовувати інструменти прямої демократії у випадку санкцій для лікування.

У деяких штатах з унітарною державною системою, яка децентралізована на деяких рівнях, місцеве самоврядування як інституція взагалі не існує.

Так, в Іспанії діяльність автономних спільнот (областей) (кожна у своєму районі) контролюється: Конституційним судом, урядом (лише стосовно делегованих повноважень), адміністративними судами та Рахунковою палатою; здійснення повноважень місцевими органами влади, делегованими зверху (країни Балтії, Німеччина тощо)[29].

Відповідно до румунського законодавства, префекти (які працюють на рівні районів та столиць) мають повноваження "керування децентралізованими службами міністерств та інших центральних адміністративних органів", крім оскарження рішень місцевих органів влади [1].

У Польщі на регіональному рівні здійснює управління адміністративними органами, підпорядкованими центральним органам

виконавчої влади воєводства[8]. В Італії на субрегіольному рівні перфекти відповідають за охорону здоров'я та безпеку, особливо в надзвичайних ситуаціях[11].

Обмеження автономії на регіональному рівні характерні для відносно централізованих унітарних держав. Може реалізовуватись у таких формах:

1) Надання представницькій владі дорадчих функцій (Польща регіональний рівень до 1998 року).

2) Представницьким органам делегуються повноваження муніципалітетами (регіональні асоціації муніципалітетів, які отримують деякі повноваження від органів місцевого, Фінляндія).

3) На рівнях місцевої державної адміністрації не має місцевого самоврядування (Болгарія). Відповідальність органів влади та муніципалітетів є скоріше винятком [9].

Місцеві державні адміністрації та органи місцевого самоврядування повинні координувати свої рішення за такими напрямками: підготовка законопроектів та постанов про роботу місцевих органів; визначити рівень асигнувань на попит місцевих (кожний рік); з'ясування джерел фінансування додатковими функціями, що виконуються місцевими органами влади. Конфлікти вирішувались через систему посередництва. Закон «Про місцеві органи влади» у 1994 – 1997 рр., розкривав діяльність консультативних рад, що організували роботу державної виконавчої влади та місцевого самоврядування. Але вони були відмінені, бо була низька ефективність(Латвія 1997 рік)[9].

Проблеми кадрового значення між представницькими органами та державними адміністраціями. Адміністрація не здійснює функції виконавчого органу місцевого самоврядування, відсутність делегованих повноважень від представницької влади, не має інституційного аспекту для оголошення недовіри главі місцевої державної адміністрації від місцевого самоврядування. У Нідерландах мерів призначає королева за рекомендацією місцевої ради, але королева, як правило, не відмовляє у призначенні. Досвід

Польщі відображує, що державні адміністрації можуть бути задіяними на посадах спеціальних управлінців місцевих служб (Польща)[28,31].

Недоліки автономії місцевого самоврядування і матеріальної підтримки у здійсненні своїх повноважень. Вирішується фінансовою незалежністю місцевого самоврядування, де обсяг повноважень місцевого самоврядування, серед іншого, залежить від розміру бюджету місцевого самоврядування на душу населення: затвердження переліку місцевих податків, майна, що використовується певна діяльність, яка є джерелом власного доходу для місцевих фінансів; відкритий механізм трансфертів із державного бюджету(принцип рівності і об'єктивності), що забезпечує всім громадянам відносно високий рівень пільг; будь-який переклад компетенції на нижчий рівень повинен забезпечуватися пропорційним переказом фінансування для їх здійснення [31,30].

Невирішені питання.

1. Не вистачає фінансової спроможності малих громад. Наприклад, у Франції 69% від загальної кількості муніципалітетів мають менше 700 жителів, а 29% - навіть менше, ніж у 2003 році [2]. У Польщі навіть після консолідації фінансових ресурсів для функцій, які воєводства виконують після регіональної реформи, недостатньо.

2. Великий рівень централізації бюджетної системи, особливо в колишніх соціалістичних країнах, таких як Польща. Навіть місто Краків, яке має статус муніципального та повітового та є третім за величиною містом у Польщі, отримує 70% своїх бюджетних надходжень за рахунок трансфертів з державного бюджету (понад 90% у сільських громадах). Дохід із власних джерел району становив у середньому 6,2% доходу району[8].

3. Немає чіткого розмежування між великими та малими муніципалітетами, що також негативно впливає на фінансовий стан і, отже, на ефективність місцевого самоврядування.

4. Складнощі у впровадженні механізмів співпраці між місцевими органами влади. Наприклад, у Франції існує складна процедура формування

міських агломерацій «зверху». Як результат, багато міст майже згруповані в спільні господарські комплекси, але юридично незалежні.

5. Недопущення для комун висувати із політичними заявами, що складає життєву зацікавленість(Франція)[8,2].

2.3 Порівняльний зв'язок міжнародного досвіду та українських стандартів взаємодії між органами державної влади

Проаналізувавши досвід європейських країн, можна зробити порівняльний зв'язок між ЄС та Україною. Це дасть можливість оцінити та проаналізувати забезпечення удосконалення ефективності взаємодії державних органів на український лад та європейський приклад роботи в державному секторі щодо покращення взаємодії між органами державної влади та органами місцевого самоврядування[6].

Таблиця 2.1 - Порівняльний зв'язок міжнародного досвіду та українських стандартів взаємодії між органами державної влади

Українські стандарти вимагають підтримки в:	В країнах Європейського Союзу
А) створення ефективних механізмів для координації рішень центральних та місцевих органів виконавчої влади, що зачіпають інтереси місцевого самоврядування;	А) Європейське законодавство передбачає розподіл відповідальності між державою (та її виконавчою владою) та місцевим самоврядуванням;
Б) посилення співпраці між органами влади та місцевого самоврядування;	Б) різниця між державною та місцевою адміністрацією на різних рівнях управління залежить від типу системи місцевого самоврядування;

Продовження таблиці

В) вирішення проблеми делегування повноважень від виконавчої влади до місцевого самоврядування, законодавче встановлення принципів, умов та процедур їх делегування;	В) адміністрація не виконує функції виконавчого органу місцевого самоврядування і не отримує делегованих повноважень від представницьких органів, а також місцеве самоврядування не має інституту недовіри голові місцевої державної адміністрації ;
Г) універсальність формування державної політики та ступінь незалежності цих органів у процесі формування державної політики [9.7].	Г) в Європейському Союзі проблема забезпечення реальної автономії та матеріальної підтримки місцевого самоврядування у здійсненні своїх повноважень буде вирішуватися фінансовою незалежністю системи місцевого самоврядування [6,31].

Проблема відносин між муніципалітетами відштовхується від фактора конституційно-правового: основи муніципальної адміністрації, спільна територіальна основа та адміністративні об'єкти, функціональна близькість, соціальна форма правління.

Якщо поглянути на українське законодавство про відносини між місцевою владою та місцевим самоврядуванням, воно недосконале. Незавжди помітити, що накладення повноважень через розбіжність поглядів на межі їх здійснення створює конфлікт між місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування[15].

Виходячи з необхідності організації цього уряду на місцевому рівні, прийняті закони ставлять перед собою завдання створити уряд, здатний гарантувати потрібну цілісність виконавчої влади і незалежність місцевих громад[16].

Законодавство відокремлює повноваження місцевих державних адміністрацій та органів місцевого самоврядування. Ця відмінність пояснюється наступними причинами: розроблення політичної та правової відповідальності за галузі діяльності, порушення відносин інтересів, встановлених конституцією та законом між цими органами [7,24].

РОЗДІЛ 3. ШЛЯХИ ПОКРАЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ВЗАЄМОДІЇ МІЖ ОРГАНАМИ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ З УРАХУВАННЯМ МІЖНАРОДНОГО ДОСВІДУ (НА ПРИКЛАДІ КРОЛЕВЕЦЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ)

3.1 Аналіз доходів та видатків Кролевецької міської ради

Департамент фінансів міської ради Кролевця є виконавчим органом Кролевецької міської ради, сформованим міською радою, відповідальним та контрольованим міською радою та його адміністративною радою, мером міста Кролевець.

На чолі відомства є Конституція України, Бюджетний та Податковий кодекси України, КЗпП України, закони України, розпорядження Президента України, Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, Міністерство фінансів України, інші розпорядчі документи у галузі фінансів, рішення Кролевецької міської ради та її виконавчого комітету, розпорядження міського голови.

Кафедра має структурні підрозділи. Структурні підрозділи управління не мають статусу юридичної особи. Вони працюють в рамках офісу і покладаються на ці норми та деякі положення, що регулюють ці підрозділи.

Порядок взаємодії департаменту з іншими органами муніципалітету Кролевець та його виконавчим комітетом визначається міським головою.

Департамент створений для здійснення повноважень Кролевецької міської ради у фінансовій сфері, забезпечення збалансованого економічного та соціального розвитку територіальної громади міста Кролевець та ефективного використання її фінансових ресурсів (рис. 3.1)[14].

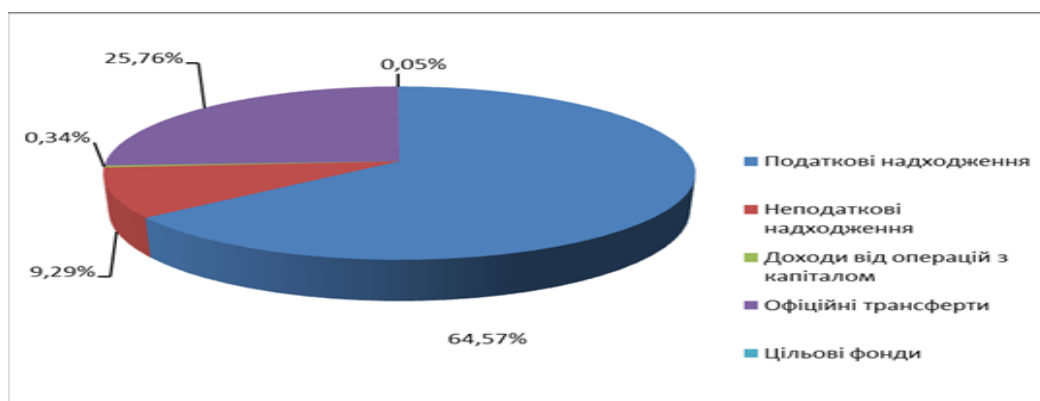

Рисунок 3.1 - Структура доходів бюджету Кролевецької ТГ за 2017 рік[14]

У 2017 році міський бюджет = 41002,320 тисяч гривень. Доходи загального фонду - 39311,745 тисяч гривень та спеціального -1690,575 тисяч гривень (95,9 % та 4,1 %).

У загальному фонді міського бюджету КТГ власні і зафіксовані доходи = 73,2 % (28782,811 тисяч гривень), субвенції з додаткових бюджетів = 10528,934 тисяч гривень(26,8%)[14].

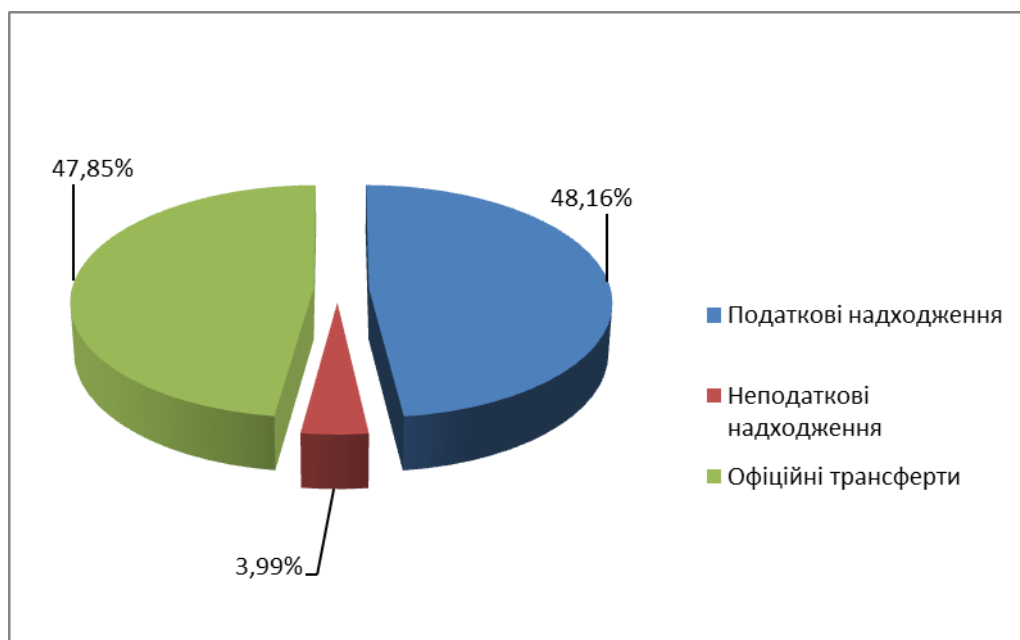

Рисунок 3.2 - Структура доходів бюджету Кролевецької ТГ за 2018 рік

[14]

У 2018 році міський бюджет доходів = 157026,454 тисяч гривень. Доходи загального фонду = 149091,421 тисяч гривень, а спеціального = 7935,033 тисяч гривень(94,9 % та 5,1%).

У загальному фонді міського бюджету КТГ доходи без запозичень трансфертів = 78000,000 тисяч гривень(52,3%), дотації з державного бюджету = 8693,200 тисяч гривень(5,8%), дотації з місцевих бюджетів – 3180,030 тисяч гривень(2,1%), субвенції з державного бюджету –55803,000 тисяч гривень(37,5%), субвенції з місцевих бюджетів –3415,191 тисяч гривень(2,3%)[14].

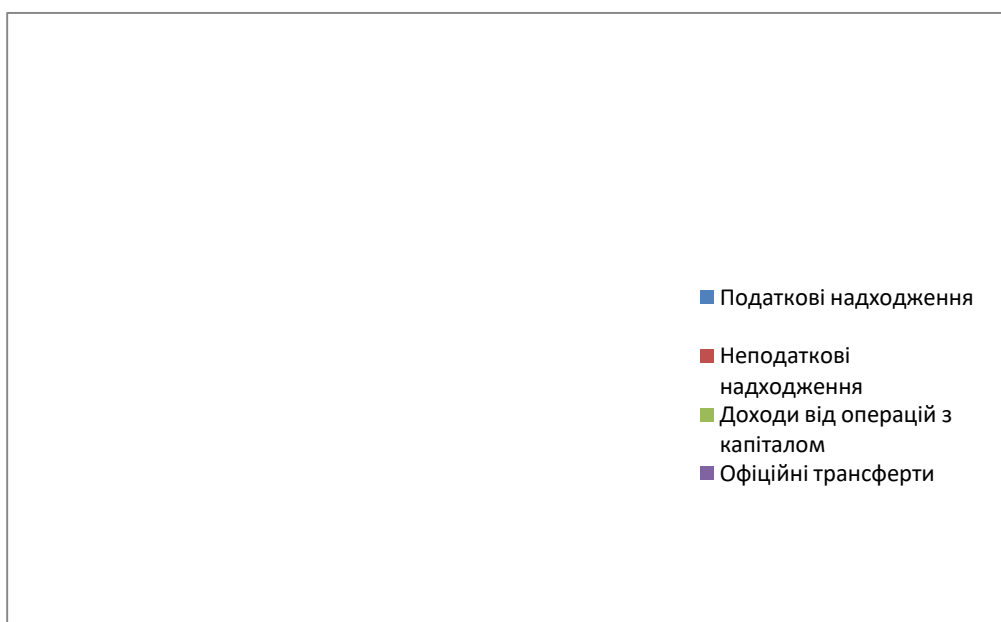

Рисунок 3.3 - Структура доходів бюджету Кролевецької ТГ за 2019 рік[14]

У 2019 році бюджет КТГ доходів = 171 929, 373 тисяч гривень. Доходи загального фонду = 163 787,468 тисяч гривень, спеціального = 8 141 ,905 тисяч гривень (95,3% та 4,7%).

Загальний фонд бюджету КТГ доходи без запозичень трансфертів = 93 433 ,000 тисяч гривень(57,1%), дотації з державного бюджету –6 297, 400 тисяч гривень(3,8%), дотації з місцевих бюджетів –2 404 ,630 тисяч гривень(1,5%), субвенції з державного бюджету –54 367, 000 тисяч

гривень(33,2%), субвенції з місцевих бюджетів –7 285 ,438 тисяч гривень(4,4%)[14].

Основа видатків бюджету Кролевецької ТГ - це грошові надходження, стосовно фінансового забезпечення економічної зайнятості, соціальної галузі та соціального попиту громадян, також на державне управління, оборону тощо та загальнодержавний попит. Видатки бюджету мають кількісну та якісну властивість.

Таблиця 3.1 - Структура видатків бюджету Кролевецької ТГ 2017-2019 рік

Видатки бюджету	%,2017	%,2018	%,2019
1.Державне управління	11,76%	5,90%	7,06%
2.Освіта	45,49%	53,55%	57,05%
3.Соц.,захист та забезпечення	0,13%	1,19%	1,85%
4.Культура та мистецтво	2,46%	1,86%	1,91%
5.Фізична культура і спорт	4,95%	2,51%	2,42%
6.Житлово-комунальне господарство	28,28%	10,94%	12,30%
7.Будівництво	3,78%	2,70%	4,74%
8.Правоохоронна діяльність та безпека держави	0,39%	-	-
9.Видатки, невіднесені до основних груп	2,51%	-	-
10.Цільові фонди	0,25%		
11.Інші субвенції	1,70%	0,10%	0,22%

По-перше, основним інструментом управління державними фінансами є утворення та виконання державного і місцевого бюджетів. Також є проблема, що форми та методи розпорядження державними фінансами не готові конституційно для класифікації взаємовідносин між державою та місцевими державними адміністраціями і органами самоврядування.

По-друге, не утворений фінансовий процес системного контролю витрат бюджету, дефіцит механізму відповідальності посадових осіб, які стосуються розподілу використанх бюджетних коштів(рис 3.4)[14,10].

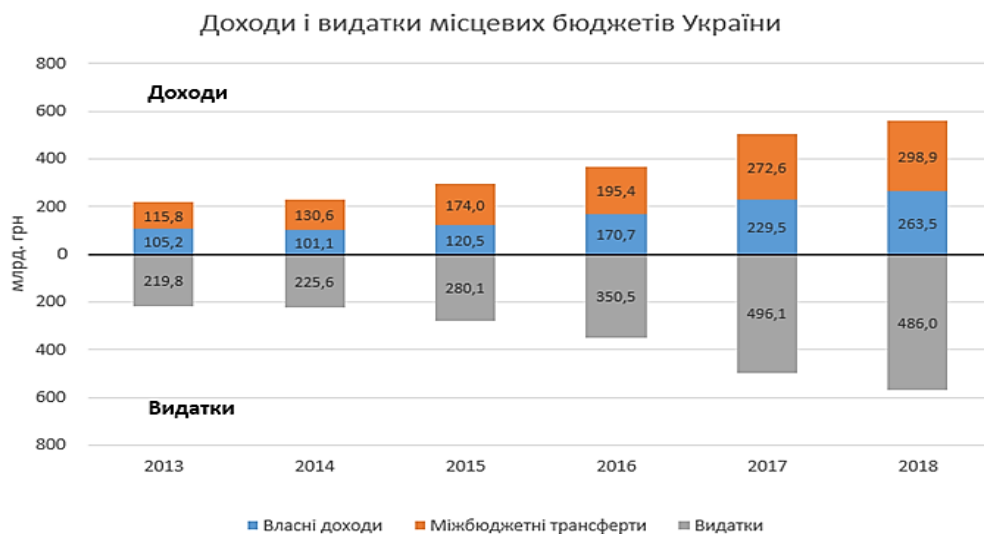

Рисунок 3.4 - Доходи і видатки місцевих бюджетів України[10]

Реформа децентралізації значно збільшила частку доходів у місцевих бюджетах. Однак у той же час більшість витрат на проживання місцевих громад фінансуються з їх бюджетів. За результатами за 2020 рік частка доходів місцевих бюджетів у доходах зведеного бюджету України становила 34,2% [10].

3.2 Проблематика взаємодії між органами державної влади фінансового управління Крелевецької міської ради з урахуванням міжнародного досвіду

Ознайомившись з роботою Крелевецькою міською радою з урахуванням фінансового управління, оцінивши взаємодію діяльності між місцевим самоврядуванням та райдержадміністрацію, можна охарактеризувати головні недоліки цілої системи українських стандартів роботи.

Таблиця 3.2 - Головні проблеми взаємодії місцевих державних адміністрацій та органів місцевого самоврядування

Проблематика	Характеристика
1. Обмежене самоврядування в Україні.	<ul style="list-style-type: none"> - на рівні районів та областей через відсутність правового статусу громади та власних виконавчих органів(власних ресурсів); - на базовому рівні - через відсутність матеріальних ресурсів та обмеження бюджетної самостійності.
2. Подвійний статус місцевих державних адміністрацій.	Як складові державної виконавчої влади і, водночас, як виконавчі органи міських рад. Відповідальність місцевої державної адміністрації перед вищими виконавчими та представницькими органами районів та повітів створює підстави для конфліктів між ними та муніципальними радами, особливо в період вертикального співіснування.

Продовження таблиці

3. Двозначний результат присудження сільським, селищним та міським радам великої к-ті повноважень.	З одного боку, вона відповідає вимогам, що пред'являються до України ратифікованими міжнародними документами. З іншого боку, такий перелік компетенцій призводить до великих витрат місцевих бюджетів, що зменшує фінансові можливості місцевих органів влади.
4. Неefективний механізм контролю за роботаю органів місцевого самоврядування.	Місцева державна адміністрація має право контролювати лише здійснення делегованих повноважень, Рахункова палата України – діяльність центральних органів державної влади, контроль Прокуратури України має зауваження зі сторони міжнародних асоціацій, де є Україна.
5. Недоліки законодавчих механізмів контролю за дотриманням Конституції України органами місцевого самоврядування.	Неформальним впливом державної адміністрації через фінансову (бюджетну) залежність автономних органів від місцевої адміністрації, що також є потенційним джерелом конфліктів [16, 19].

Таблиця 3.3 - Досвід країн Європейського Союзу

Проблеми між державними органами	Вирішення проблем
1. Проблема взаємовідносин між місцевою владою та місцевою державною адміністрацією.	Принципом субсидіарності - виконання функцій вищими органами влади, які не можуть виконуватися на нижчому рівні.
2. Компетенція місцевих державних адміністрацій.	Місцева державна адміністрація виконує завдання, що входять до компетенції держави не бере на себе завдання виконавчих органів місцевого самоврядування; створюються представницькі органи, де є місцеве самоврядування

Продовження таблиці

3. Нагляд за роботою органів місцевого самоврядування.	Місцеві державні адміністрації здійснюють контроль за діяльністю органів місцевого самоврядування: з точки зору власних місцевих функцій та законності, а повноваження делеговані державою – цілеспрямованості та доцільності ухвалених рішень.
4. Забезпечення фінансової спроможності територіальних громад.	Держава повинна гарантувати основу доходу бюджету: місцеві податки та збори, застосування комунальних володінь, зараховані до місцевих бюджетів складові податків держави та субвенції з дотаціями із бюджету держави.
5. У постсоціалістичних державах децентралізація державного устрою.	Після реалізації головних економічних реформ(поділу попередньої власності держави) та по причинах реабілітації дореформеного ступеня ВВП для наповнення місцевого та державного бюджетів[11,32].

За кордоном є відсутність матеріальних ресурсів для здійснення місцевого самоврядування малими громадами та нерівномірний соціально-економічний розвиток різних територій. Останнє на практиці призводить до суперечності між принципом рівності місцевих органів влади та необхідністю надання слабким органам влади певних бюджетних переваг для рівного рівня життя їх жителів, та між фінансовою незалежністю і дійсною централізацією міжурядових відносини[3,11].

3.3 Пропозиції удосконалення діяльності фінансового управління Кролевецької міської ради з урахуванням міжнародного досвіду

Нова запропонована модель місцевої публічної влади базується на запропонованій адміністративно-територіальній системі організації держави. Він передбачає спрощення типології адміністративно-територіальних одиниць, яку слід зменшити до 3 конкретних рівнів моделі(рис.3.5).

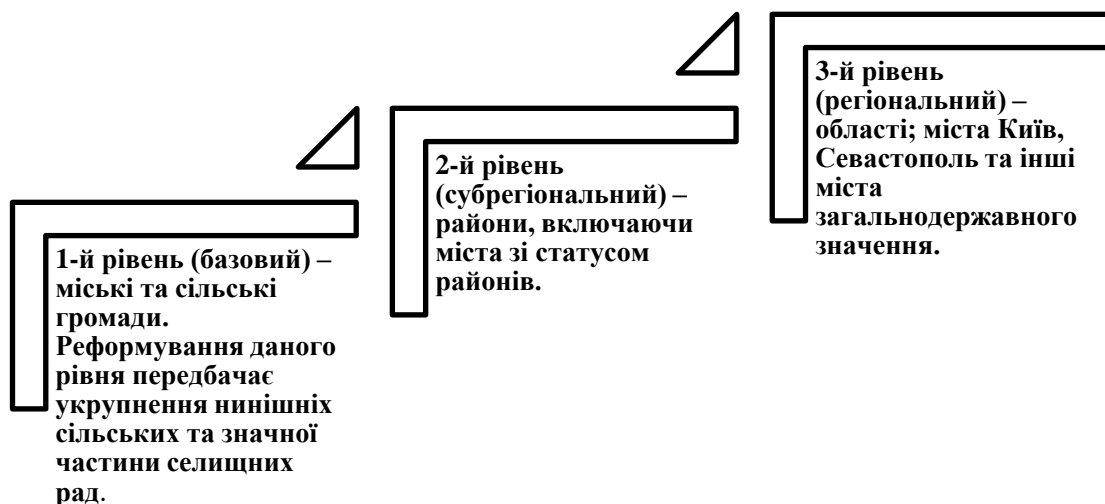

Рисунок 3.5 – Новий адміністративний устрій[17]

Нова адміністративна система повинна базуватися на таких принципах: уникати ієрархічного підпорядкування місцевих органів влади на різних рівнях та уникати підпорядкування місцевих органів влади та агломерацій . Реформу місцевої влади слід проводити у наступних сферах (рис. 3.6).

Рисунок 3.6 - Розробка нової структури публічної влади[17]

Модернізована публічна влада на місцях тримається на таких засадах:

1. Покращити компетенцію місцевих органів влади на регіональному та субрегіональному рівнях на основі принципу уникання, наскільки це можливо, спільних повноважень органів різних рівнів.

2. Захист в межах компетенції органів місцевого самоврядування на регіональному рівні (за винятком міст загальнодержавного значення) таких питань: (частина 2 статті 44 Закону України "Про місцеве самоврядування в Україні"), які не вигідні перерозподілу місцевих державних адміністрацій. Повноваження, делеговані місцевою владою на субрегіональному рівні, та повноваження, делеговані державними адміністраціями[26].

Передача повноважень, закріплених в українському законі «Про місцеве самоврядування в Україні», виконавчим комітетам районних рад, за винятком повноважень, покладених виключно на державні адміністрації [26].

Муніципальні органи самоврядування міст із статусом округу повинні одночасно отримувати повноваження від компетентних органів регіональних органів влади та районів, а міста загальнодержавного значення також повинні отримувати повноваження від органів місцевого самоврядування районів. .

3. Визначення нового переліку обов'язків для місцевих державних адміністрацій. Місцевим державним адміністраціям слід делегувати такі повноваження: контролювати процес прийняття рішень органами місцевого самоврядування щодо їх відповідності Конституції України; введення санкцій проти місцевої влади за систематичні порушення законів[13].

Місцеві державні адміністрації повинні мати право звертатися до центральних органів виконавчої та судової влади, але не приймати такі рішення самостійно, а їх повноваження повинні бути окремими від повноважень прокуратури України. Контролювати використання бюджету місцевими органами влади,.

Організація роботи територіальних підрозділів центральних органів виконавчої влади; інформувати вищі органи державної виконавчої влади про ситуацію та тенденції розвитку в підконтрольних сферах. Водночас державна

адміністрація має право визначати каталог заявок, який вона надає своїм представникам на субрегіональному рівні [27].

4. Поліпшити створення делегованих повноважень, що повинно включати:

- зберегти можливість для держави делегувати свої повноваження місцевим органам влади шляхом підписання конкретних угод. Процедура такої передачі повинна зафіксована законом;

- заборона реалізації делегування повноважень місцевого самоврядування місцевим державним адміністраціям. Процес делегування до вищих регіональних органів влади повинен бути вдосконалений відповідно до адміністративних та територіальних кордонів;

- запровадження системи ухвалення рішень стосовно делегування повноважень та їх скасування;

- Підготовка та здійснення адміністративними процедурами контролю за виконанням делегованих повноважень (включає відповідність прийнятих рішень)

Держава має право делегувати повноваження на регіональному рівні місцевим органам влади: використання природних ресурсів (охорона навколишнього середовища) та використання і розвиток рекреаційних зон [17].

5. Інститут підозри до голів місцевих державних адміністрацій та одночасне скасування повноважень, делегованих місцевим державним адміністраціям.

До реформи державних повноважень слід також додати подальші заходи взаємодії між органами влади.[17]

1. Збільшення фінансової незалежності місцевого самоврядування на локальному та субрегіональному рівні, покращення ефективності застосування, що буде реалізованим на основі:

- врегулювання вимог стосовно неодмінного зарахування до місцевих бюджетів;

- прибуток місцевим бюджетам конкретного відсотка доходів від оподаткування прибутків підприємств;

- покращення механізму поділу дотацій вирівнювання, завдяки прямим міжбюджетним відносинам із державного бюджету України для ТГ;

- приріст відрахувань з податків та зборів до місцевих бюджетів на природо- й надрокористування; енергійного використання місцевим самоврядування позик.

2. Складання нормативно-правового підґруття інших механізмів міжмуніципальних взаємовідносин через ОТГ та міських агломерацій.

ВИСНОВКИ

Проаналізувавши теоретичну складову кваліфікаційної роботи на тему: «Підвищення ефективності взаємодії між органами державної влади з урахуванням міжнародного досвіду(на прикладі Кролевецької міської ради)», можна зробити висновки, що функціонування державного апарату має адміністративно-територіальний поділ, що зумовлює за собою розділення виконачої влади, а саме міської державної адміністрації та з іншої сторони – органи міського самоврядування. Кожний з цих органів має низку своїх повноважень та компетенцій в державному управлінні, несе відповідальність на різних рівнях виконачої влади, а саме міська державна адміністрація вирішує питання на державному рівні, а місцеве самоврядування- на рівні громад.

Розглянути моделі системи місцевого самоврядування, від яких залежить взаємодія органів державного управління та органів місцевого самоврядування на протилежних рівнях територіальної приналежності публічної влади. Були систематизовані такі моделі, як англо-саксонська, континентально-європейська та північноєвропейська, що мають різну характеристику та реалізацію в практичній діяльності в залежності, який устрій управління має країна.

Головні аспекти взаємодії місцевих органів влади зазначені в Законі України «Про місцеве самоврядування в Україні» та в Законі України «Про місцеві державні адміністрації»[26,27].

Проблеми в делегуванні повноважень розпочались в роздержавленні місцевих рад, після чого з'явилися дві моделі органів місцевої влади: місцеві державні адміністрації та органи місцевого самоврядування.

Дослідивши даний аспект можна виявити основні проблеми в територіальній організації влади: загальні політико-правові, фінансово-економічні та інституційні.

Пройшовши практику в фінансовому управлінні Кролевецькій міській, ознайомившись з діяльністю роботи та проаналізувавши динаміку доходів

бюджету, куди входять: податкові надходженн, неподатків надходження доходи від операцій з капіталом, офіційні трансферти та цільові фонди. Аналіз відбувався за три роки діяльності з урахуванням змін, можна сказати, що динаміка більше позитивна, процес використаних коштів фіксується в деклараційних документах фінасового управління, також проаналізовані видатки бюджету, до яких входить: державне управління, освіта, соціальний захист населення, культура та мистецтво, житлово-комунальне господарство, будівництво тощо.

До основних недоліків управління державними фінансами є утворення та виконання державного і місцевого бюджетів. Також є проблема, що форми та методи розпорядження державними фінансами не готові конституційно для класифікації взаємовідносин між державою та місцевими державними адміністраціями і органами самоврядування. Також, не утворений фінансовий процес системного контролю витрат бюджету, дефіцит механізму відповідальності посадових осіб, які стосуються розподілу та явного використання бюджетних коштів.

У взаємовідносинах між місцевими державними адміністраціями та місцевим самоврядуванням є перерік оснивних проблем: делегування повноважень, не відповідна нормативно-правова база для співпраці органів державної влади, фінансова самостійність, компетенція державних органів влади на всіх рівнях взаємодії, недосконалість сиситеми контролю органів публічної влади та подвійний статус державних адміністрацій.

В процесі аналізу та порівняння з європейським досвід, можна розробити певні рекомендації або пропозиції для покращення взаємодії між органами державної влади(на прикладі Кролевецької міської ради), а саме: удосконалення організації делегованих повноважень, закріплення нових державних повноважень міським державним адміністраціям, поліпшення галузі компетенції органів місцевого самоврядування на регіональному та субрегіональному рівнях діяльності, збільшення фінансової самостійності місцевого самоврядування локального та субрегіонального рівня, складання

нової нормативно-правової бази для нових механізмів взаємовідносин між державними органами та забезпечення якісного контролю за місцевим самоврядуванням з боку законодавства й державних повноважень міськими державними адміністраціями.

Отже, в процесі роботи була задача аналізу певних наукових статей та навчальних матеріалів для підвищення ефективності взаємодії між державними органами влади з урахуванням міжнародного досвіду. В ході роботи мета була виконана, завдання опрацьовані та пропозиції розроблені для подальшої реалізації на практиці.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Constitution of Romania [Електронний ресурс] Конституція Румунії 1991 була змінена і доповнена Законом № 429/2003 про перегляд Конституції Румунії, опублікованими в Офіційному віснику Румунії, Частина I, № 758 від 29 жовтня 2003 року - Режим доступу: http://www.cdep.ro/pls/dic/site.page?den=act2_2&par1=3#t3c5s2 (17)
2. Асанов А. Світовий досвід вирішення проблеми розподілу повноважень між органами державної влади і місцевого самоврядування. / Амет Асанов. // Збірник наукових праць Української академії державного управління. / За заг. ред. В. І. Лугового, В. М. Князева. – К. : Вид-во УАДУ, 2000. – Вип. 2 – В 4 ч. Ч. II - С. 16.(21)
3. Барвіцький В. У пошуках шляхів реформування дієздатних територіальних громад: міжнародний досвід. / Віктор Барвіцький. // Проблеми децентралізації: національний та міжнародний досвід. Збірник матеріалів та документів. / Наук. редактор М. Пухтинський. - С. 248.(19).
4. Батанов О. В. Місцева влада. / О. В. Батанов. // Політологічний енциклопедичний словник. / за ред. Ю. С. Шемшученка, В. Д. Бабкіна, В. П. Горбатенка. – 2-е вид., доп. І перероб. – К.: Генеза, 2004. – С. 355.(1)
5. Бюджетний кодекс України [Електронний ресурс] Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2010, № 50-51, ст.572 – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2456-17#Text> (11)
6. Воротін В. Є., Проданик В. М. Від регуляторії політики до державноприватного партнерства в публічному секторі України // Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України. 2019. № 1. С. 95–102.(35)
7. Глухачов Є. Правові проблеми формування системи влади та управління на рівні району у містах України / Є. Глухачов // Актуальні проблеми державного управління [Текст]. — Вип. 1. — Х. : Право, 2001. — С. 3.(23)
8. Головинська В. Регіональна політика України в контексті євроінтеграції: досвід Польщі. / Валентина Головинська. // Збірник наукових праць

- Української академії державного управління. / За заг. ред. В. І. Лугового, В. М. Князева. – К. : Вид-во УАДУ, 2000. – Вип. 2 – В 4 ч. Ч. II - С. 43.(22)
9. Децентрализиция: эксперименты и реформы. / Под ред. Т. Хорвата. – Будапешт, 2000. – С. 268.(15)
10. Доходи і видатки місцевих бюджетів [Електронний ресурс] наукова стаття «Ціна держави» 2019 рік – Режим доступу: <https://cost.ua/687-revenues-and-expenditures-of-local-budgets/> схема 3.4(30)
11. Кайль Я. Я. Зарубіжний досвід орієнтації публічного управління / Я. Я. Кайль, В. С. Єпінін // Національні інтереси, пріоритети та безпеку. 2013. - № 2 - С. 39 - 54.(26)
12. Клинченко О. В. Адміністративно-територіальний устрій. / О. В. Клинченко. // Політологічний енциклопедичний словник. / за ред. Ю. С. Шемшученка, В. Д. Бабкіна, В. П. Горбатенка. – 2-е вид., доп. і перероб. – К.: Генеза, 2004. – С. 17.(2)
13. Конституція України [Електронний ресурс] Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141. — Режим доступу: [https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text\(8\)](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text(8))
14. Кролевецька міська рада:[Електронний ресурс] офіційний сайт 2021- Режим доступу: [https://krolevecka-gromada.gov.ua/\(24\)](https://krolevecka-gromada.gov.ua/(24))
15. Лелеченко А. П., Васильєва О. І., Куйбіда В. С., Ткачук А. Ф. Місьцеве самоврядування в умовах децентралізації повноважень : навч. посіб. / [А. П. Лелеченко, О. І. Васильєва, В. С. Куйбіда, А. Ф. Ткачук]. Київ, 2017. 110 с.(32)
16. Лобунець В.І. Оцінка результативності реформи місцевого самоврядування та зміни адміністративно-територіального устрою в Україні // Менеджмент та підприємництво: тренди розвитку: ел. наук. фах вид. 2019. Вип. 1 (7). С. 80–92. (36)
17. Макаров Г. В. Взаємодія органів державної влади та місцевого самоврядування у межах нової системи територіальної організації влади в

Україні / Г. В. Макаров, О. М. Держалюк, Ю. Б. Каплан ; Національний інститут стратегічних досліджень. — К. : [б. в.], 2011. — С. 27(27).

18. Міжбюджетні відносини: сутність та моделі організації [Електронний ресурс] наукова стаття «Місцеві фінанси» Ніколаєва О.М. 2020 рік – Режим доступу: <https://westudents.com.ua/glavy/99445-61-mjbyudjetn-vdnosini-sutnsta-model-organzats.html> (29) 1.2

19. Місцеве самоврядування в Україні: стан та перспективи розвитку [Електронний ресурс] доповідь Національного інституту стратегічних досліджень 2020 рік - Режим доступу : <http://old.niss.gov.ua/Table/15122009/ingex.htm>(25)

20. Музика-Стефанчук О. А. Фінансово-правова основа місцевого самоврядування в зарубіжних країнах: навчальний посібник. / О. А. Музика-Стефанчук – К. : Правова єдність, 2009. – С. 98.(5)

21. Новая европейская стратегия “Европа 2020” [Електронний ресурс] стаття нової європейської стратегії економічного розвитку на 10 років Арабей Елизавета 2019 рік – Режим доступу: <https://eulaw.ru/content/novaya-evropejskaya-strategiya-evropa-2020/>(33)

22. Переход к демократии стран Центральной и Восточной Европы. / Под ред. А. Антошевского и Р. Хербута. – Донецк: Донбасс, 2001. – С. 248.(13)

23. Податковий кодекс України [Електронний ресурс] Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 13-14, № 15-16, № 17, ст.112 - Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17> (12)

24. Про внесення змін до Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», сільська рада у громаді, що налічує менше 500 мешканців, має право утриматися від формування виконавчого комітету [Електронний ресурс] відповідно до ч. 3 ст. 11 Верховної Ради України (ВВР), 1997, № 24, – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80#Text> (9)

25. Про затвердження плану заходів з реалізації нового етапу реформування місцевого самоврядування та територіальної організації владив Україні на

- 2019-2021 роки [Електронний ресурс] Розпорядження Кабінету Міністрів від 23 січня 2019 р. № 77-р. - Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/77-2019-%D1%80#Text>(34)
26. Про місцеве самоврядування в Україні [Електронний ресурс] Закон України № 280/97 від 21.05.1997 р. — Режим доступу: [https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80#Text\(6\)](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80#Text(6))
27. Про місцеві державні адміністрації [Електронний ресурс] Закон України № 586- XIV від 09.04.1999 р. — Режим доступу: [https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/586-14#Text\(7\)](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/586-14#Text(7))
28. Прудников А. С. Местное самоуправление (управление) в зарубежных странах. / А. С. Прудников, Л. А. Ларина, М. В. Аксютин и др. / под ред. А. С. Прудникова. – М. : ЮНИТИ – ДАНА, 2008. – С. 85.9(18)
29. Рекомендація № R(98)12 про нагляд за діяльністю місцевих органів влади (прийнята 18.09.1998 на 64-му засіданні заступників міністрів). // Акти європейського права з питань регіональної політики та місцевого самоврядування. / А. П. Яценюк (заг. ред.), В. О. Зайчук (упоряд.) – К. : Парламентське вид-во, 2007. – С. 155 – 159.(16)
30. Рекомендація REC(2005)1 «Про фінансові джерела місцевої та регіональної влад» (Прийнята 19.01.2005 на 912-му засіданні заступників міністрів). // Акти європейського права з питань регіональної політики та місцевого самоврядування. / А. П. Яценюк (заг. ред.), В. О. Зайчук (упоряд.) – К. : Парламентське вид-во, 2007. – С. 199 - 223.(20)
31. Реформа системи державного управління та місцевого самоврядування в Україні: стан, виклики, перспективи здійснення : наук. доп. / авт. кол. ; за заг. ред. В. С. Куйбіди. Київ : НАДУ, 2018. 180 с(31)
32. Слухай С. В. Удосконалення формування доходів місцевих бюджетів в Україні. / С. В. Слухай, О. В. Гончаренко. // Фінанси України. – 2007. - № 8. - С. 66.(10)
33. Схема адміністративно-територіального устрою держави [Електронний ресурс] політична стаття «Українська правда» Владимир Кошелюк 2020 рік –

Режим доступа: <https://www.pravda.com.ua/rus/columns/2013/09/10/6997642/>

(1.1,28)

34.Туровский Р. Ф. Центр и регионы: проблемы политических отношений. / Р. Ф. Туровский. – М. : Изд. дом ГУ ВШЭ, 2007. – С.44(3)

35.Центрально-Восточная Европа во второй половине XX века. / В 3 тт. – Т. 3. Трансформации 90-х годов, Ч. 1. – М. : Наука, 2002. – С. 81.(14)

36.Шемшученко Ю. С. Повноваження. / Ю. С. Шемшученко. // Політологічний енциклопедичний словник. / за ред. Ю. С. Шемшученка, В. Д. Бабкіна, В. П. Горбатенка. – 2-е вид., доп. І перероб. – К.: Генеза, 2004. – С. 492.(4)